

GELD MAAKT NIET GELUKKIG

**Klucht in drie bedrijven
Vier dames en twee heren**

Door Gerben Pijl

KORTE INHOUD:

Ferdinand en Marie-Claire liggen in scheiding. Ferdinand is het hele huwelijk door een vervelende knorrige man geweest met weinig respect voor vrouwen. Nadat de kinderen het huis uit zijn gegaan is het alleen maar erger geworden en Marie-Claire heeft uiteindelijk besloten voor zichzelf te kiezen en haar biezen te pakken. Ze komt van een welgestelde familie en heeft veel oud geld, dus heeft ze een ander huis weten te kopen, ergens ver weg van Ferdinand. Ferdinand zelf daarentegen heeft niet zoveel geld. Hij is recentelijk ontslagen, omdat hij zijn vrouwelijke collega's niet waardeerde en zit nu in een groot huis met hoog oplopende kosten. Hij zit in zak en as en wordt geholpen door zijn dochter Petra, die besloten heeft een tijdje bij haar vader in te gaan wonen tot hij alles weer een beetje op de rails heeft staan. Zijn andere steun en toeverlaat is de buurvrouw, Annie, die zo nu en dan even wat eten brengt of schoon komt maken. Dan, op een dag, komt er een belangrijke brief uit het buitenland, afkomstig van mevrouw Nijenroode-Berghensteyn, de oud tante van Marie-Claire. De inhoud van de brief zorgt ervoor dat het huishouden van Ferdinand nooit meer hetzelfde zal zijn.....

SPELERS:

FERDINAND VAN BRUGGEN:

Knorrige man van middelbare leeftijd. Vrouwonvriendelijk en een beetje knullig. Raakt snel in paniek. Op geld belust.

PETRA VAN BRUGGEN:

Dochter van Ferdinand en Marie-Claire. Rond de dertig. Verzorgend en nuchter type. Even als haar vader nogal inhalig en zeer berekenend.

BUURVROUW ANNIE:

Beetje volks en eenvoudig, soms wat luidruchtig en ordinair type. Geen blad voor de mond. Roddelt veel, maar heeft een groot en goed hart.

MEVR. NIJENROODE- : -BERGHENSTYEN

Oud tante van Marie-Claire, loopt al tegen de 80. Bijziend, beetje doof en slecht ter been. Is een zeer rijke vrouw en gewend aan personeel. Duidelijke mening, deftig en bekakt.

MARIE-CLAIRE VAN BRUGGEN:

Vrouw van Ferdinand, van middelbare leeftijd. Vrijgevochten type, heeft wel geld, maar loopt er niet mee te koop. Houdt veel van haar kinderen en is om hen bij haar man gebleven. Diep in haar hart houdt ze nog van Ferdinand, maar hij moet eerst veranderen.

MAN (DIRECTEUR):

Baas van Ferdinand. Goedlachs en vriendelijk.

DECOR:

Huiskamer met grote bank in het midden. Links en recht een deur. Salontafel, eettafel en stoelen. Verder indelen naar eigen smaak.

EERSTE BEDRIJF

Petra komt binnen in haar badjas en begint wat kopjes van de vorige avond op te ruimen. Er ligt ook nog een halve boterham en een klokhuis. Met een vies gezicht en nee schuddend pakt ze alles op.

PETRA: Hè getsie papa, zeker nog nooit van opruimen gehoord. *(ze kijkt onder de bank en vindt een halflege fles whisky)* Oeps, nee toch. In z'n eentje? Het wordt weer tijd voor therapie zo te zien. *(ze kijkt naar de klok)* Papa! Kom je je bed uit? Het is al bijna half elf! *(ze loopt met de fles, de kopjes en het bordje met boterham en klokhuis richting de keuken)* Paaa! Schiet nou eens op! We moeten nog naar de sociale dienst en vergeet niet dat vanmiddag je oude directeur nog langskomt om te kijken of je nog een kans maakt. *(er komt wat gerochel en gerommel vanuit de gang. Petra haalt haar schouders op en mompelt wat in zichzelf)* Dat wordt dus niks. *(ze draait zich bij de keuken nog een keer om)* Je scheerspullen liggen in de badkamer. Kan je meteen weer eens douchen..... *(ze loopt de keuken in).*

De deur aan de andere kant gaat open en Ferdinand strompelt echt de kamer in. Hij houdt met zijn handen zijn hoofd vast alsof het eraf gaat vallen.

FERDINAND: Ooooh, mijn hoofd. Mijn arme lieve hoofd. *(hij kijkt omhoog)* Ik beloof plechtig dat ik geen druppel meer aan zal raken..... *(draait met zijn ogen)* eehm, nou ja, vandaag dan niet meer. *(Hij wankelt naar de bank en gaat er meteen op liggen).* Zooo, dat is beter ja.

Petra komt de keuken uit en heeft een stapeltje post in haar handen. Ze ziet haar vader liggen en schudt wederom afkeurend met haar hoofd.

PETRA: Tut tut tut. Dit is toch niet gewoon meer! *(Ze gooit de post op de eettafel met een harde klap en begint harder te praten)* **Zo!! Hier heb je je post! Gaat het een beetje pa!??**

FERDINAND: *(Grijpt meteen naar zijn hoofd)* AUW! Niet zo hard man! Mijn maag zit achter mijn ogen volgens mij. Ik heb koppijn en ik ben misselijk. *(hij kijkt schuldig en wazig door zijn vingers naar Petra)* Is er al koffie?

PETRA: Ja papa, dat staat in de keuken, dus als je met je luie reet van de bak af komt, vandaag nog.... Dan kan je je bakkie koffie uit de keuken halen en onderweg je post ophalen van de keukentafel. En als je het niet erg vindt, ik ga WEL even douchen. *(ze loopt langs haar vader en wappert een beetje langs haar neus, alsof ze iets heel smerigs ruikt).*

FERDINAND: Ja ja...ik weet het kindje. Ik weet het. Het is nu gewoon even allemaal wat moeilijker weet je. *(Hij staat langzaam op en draait zich naar Petra die bijna de kamer is uitgelopen.)* Oh en Petra..... ik ben je heus wel dankbaar hoor. Echt! Je bent mijn favoriete kind, als je dat maar weet.

PETRA: *(knikt een beetje verveeld)* Dat zal best pa. Maar nu ga ik douchen. Koffie staat in de keuken. *(ze loopt de kamer uit)*

FERDINAND: *(Grijpt weer naar zijn hoofd)* Ja ja, die koffie loopt niet weg. *(Hij draait zich weer naar de bank en voelt eronder)* Mijn whisky daarentegen..... Potjandorie! Waar is die fles gebleven?

Hij begint te zoeken tussen de kussens van de bank en wordt steeds nerveuzer. Ondertussen is Petra in de deuropening gaan staan met een handdoek om haar hoofd en een potje witte zalf in haar hand, waarvan ze al een beetje op haar gezicht heeft gedaan als een soort masker.

PETRA: *(sarcastisch)* Zoek je iets?

FERDINAND: *(schrikt en springt op uit de bank)* Eh...ja... nou...eehm... de..de...tja...de krant! Ik zocht de krant!

PETRA: *(doet haar armen over elkaar)* Achter je pa, op de eettafel. Waar ik hem iedere morgen trouwens keurig voor je neer leg. Weet je het alweer?

FERDINAND: *(kijkt verstrooid achterom naar de post op de eettafel)* Och ja, hoe kon ik nou zo dom zijn hè? Ha ha ha ha *(hij begint zenuwachtig te lachen, slaat tegen zijn voorhoofd en krimpt meteen in één)* Auw mijn hoofd...mijn arme lieve kleine hoofd.

PETRA: *(schudt haar hoofd afkeurend)* Drank maakt meer kapot dan je lief is....

FERDINAND: huh, wat zeg je precies?

PETRA: Niks hoor, dat je arme kleine hoofd inderdaad heel lief is..... Nou ik ben douchen. *(ze draait zich om en loopt de kamer uit)*

Ferdinand loopt naar de tafel en pakt het stapeltje post. Hij pakt de krant als eerste en gooit hem op de bank. Dan begint hij de rest te sorteren.

FERDINAND: Zo, straks lekker de sportpagina als eerste. Even kijken, wat hebben we hier. Een rekening....Die kan weg *(hij gooit hem over zijn schouder op de grond)* Nog een rekening, hupsakee, weg ermee.... *(ook deze wordt weg gegooid)*. De tv-gids, da's lekker voor vanavond. *(hij gooit hem bij de krant op de bank)* Reclame, reclame, reclame... Een brief... voor mij en mijn ex-vrouw. Ophoepelen, niet meer nodig. *(Hij gooit de brief bij de rekeningen achter hem op de grond)* Belastingaanslag.... Kan er ook nog bij. Wat een ellende allemaal weer. *(Hij gooit de blauwe envelop bij de rest van de rekeningen op de grond)*. En nu eerst een kopje koffie en de krant. *(hij loopt richting de keuken)* Zal ik er nog een scheutje rum indoen, altijd prettig zo vroeg in de morgen....

Hij loopt de keuken in en komt er meteen weer uit met een kopje koffie in zijn hand. Hij ruikt er even aan.

FERDINAND: Hè, heerlijk zo'n scheutje....

Hij zet het kopje neer op de salontafel, ploft neer op de bank en vouwt de krant open. Een grote zucht en een geeuw komen uit zijn mond. Hij krabt door de knoopjes heen van zijn pyjama op zijn borst en haalt zijn neus op.

FERDINAND: Wat hebben we hier? Auto in sloot beland. Vast weer een vrouw, die kunnen niks, laat staan een auto besturen. Even kijken hoor.... Ja hoor, zie je wel; een vrouw! Rijbewijs afpakken en auto weggeven aan een goed doel, een arme man bijvoorbeeld. Die zijn rekeningen nog moet betalen en een belastingschuld heeft van heb ik jou daar. *(Hij leest verder)* Linda de Mol weer op Duitse televisie.... Nou, laat ze meteen maar daar blijven. Al die wijven op de televisie. En Studio sport maar inleveren. Het zou verboden moeten worden. Wat is er mis met het aanrecht?

De telefoon gaat en Ferdinand zucht. Hij kijkt even naar de deur naar de gang, maar realiseert zich dat Petra lekker aan het douchen is. Hij kijkt op zijn horloge.

FERDINAND: Wie is dat nou toch weer? *(Hij staat op en loopt naar de telefoon zuchtend en steunend)*. Met van Bruggen. *(hij schrikt en gaat meteen rechtop staan, in een soort houding)* Meneer de directeur, wat een verrassing! Nou..ja het gaat wel. Beetje moeilijk zonder baan nu hè? Ja ja, dat snap ik, maar ik heb er toch spijt van. Ik heb aan die twee dames ook al mijn excuses aangeboden toch? Ja,.... Ok.... Dat kan ik me voorstellen. Ik hoop dat ik nog een kans krijg dan. Marie-Claire? Nee, die is uiteindelijk bij me weg gegaan. Weet ik niet, een maand geleden vond ik een briefje in de keuken en was de helft van haar spullen weg, alle koffers, noem maar op. Nee, tot nu toe nog niks van haar gehoord. Tja, soms zit het mee, soms zit het tegen..... Hoe laat wilde u langskomen meneer? Twee uur? *(hij kijkt naar de klok)* Ik zal er zijn meneer. Dag meneer. *(Hij hangt weer op en loopt vlug naar de bank)* Eerst maar even een slokje rum... moed indrinken.....

Hij neemt een grote slok van zijn koffie en gaat weer zitten. Hij slaat de krant open en verdwijnt erachter. Petra komt binnen, terwijl ze met de handdoek haar haren droogt.

PETRA: Hoorde ik de telefoon?

FERDINAND: Ja, dat was mijn baas, of ex-baas. Of mijn misschien-straks-toch-weer-wel-baas! Even om af te spreken voor vanmiddag. Hij is hier om twee uur. Komt Annie nog trouwens? Kan ze meteen even wat schoonmaken voor de vorm.

PETRA: Volgens mij zou ze komen ja, ten minste, dat zei ze vorige week. *(ze ziet de post op de grond liggen)* Hè pa! Waarom maak je dan meteen nog meer troep! Alsof Annie het niet zwaar genoeg heeft hier in deze zwijnenstal! *(ze begint de rekeningen op te rapen)*. Ik neem aan dat je die rekeningen wel gewoon zal moeten betalen pa. *(Ferdinand steekt zijn tong uit en maakt een raar geluid)*. En de belasting dienst kan het je ook moeilijker maken dat weet je... Wat is dit? *(ze raapt de brief van de grond en draait hem om)* Voor jou en mama. Uit Canada. *(Ferdinand kijkt even verbaast op uit zijn krant en draait zich naar zijn dochter)*.

FERDINAND: Canada? Weet je het zeker?

PETRA: Ja ik zie het aan de postzegel en het stempel. Ken je iemand uit Canada? (*Ferdinand haalt zijn schouders op en schudt langzaam zijn hoofd*) Mag ik hem open maken, of wilde je het zelf doen?

FERDINAND: Doe jij het maar kind. Zal wel weer een vriendin van je moeder zijn. Of wellicht een nieuwe buitenlandse advocaat voor die rotscheiding. Zij kan het betalen.

PETRA: Nou pa, niet zo nukvig hoor. Je krijgt je baan heus wel weer terug. (*ze maakt ondertussen de brief open*).

FERDINAND: Ja, maar mijn vrouw niet meer... Ik weet niet eens waar ze is.

PETRA: mama komt heus nog wel een keer langs. De helft van haar spullen ligt hier nog. (*ze vouwt de brief open en begint te lezen*) Het is van ene mevrouw Nijenroode-Berghensteyn. Wie is dat dan?

FERDINAND: Zei je Berghensteyn? Dat moet tante Adelheid zijn, de moeder van de zus van de nicht van je moeder. Of zoiets.... (*Petra kijkt even ongemakkelijk en verward, maar begint dan te lezen*).

PETRA: Mijn allerbeste Marie-Claire en, hoe heet hij ook alweer? Was het Felix?

FERDINAND: FERDINAND!! Ja hoor, het is Adelheid, kan niet missen. Ze heeft me nooit gemogen. Het is een oudtante van je moeder.

PETRA: (*leest verder*) Ik schrijf jullie deze pennenvrucht omdat ik jullie wil laten weten dat ik niet zo lang meer op deze aarde zal rondlopen....

FERDINAND: Hoera, weer eentje minder!

PETRA: Pa!! Hou je in! (*ze leest weer verder*) Mijn man zaliger is nu alweer een paar jaar geleden overleden en ik voel me zwakker worden. Daarom heb ik besloten mijn familie nog één keer op te zoeken om afscheid te nemen. Naast Marie-Claire heb ik nog één ander familielid, mijn achterneef Matthijs, die in Spanje woont. Dat brengt mij op het volgende punt. Ik ben van plan mijn miljoenen te verdelen over mijn familie (*Ferdinand spitst zijn oren en legt de krant neer*), maar aangezien neef Matthijs een zwerversbestaan leidt als kunstenaar en geen gezin heeft, geen hoeksteen van de samenleving dus, heb ik besloten dat, mits de voorwaarden die ik stel kloppen, mijn miljoenen het beste tot zijn recht komen bij Marie-Claire en Frits....

FERDINAND: FERDINAND! HET IS FERDINAND! Eng, dom mens! Maar eh...welke voorwaarden eigenlijk? (*Hij hangt nu werkelijk helemaal over de bank heen en kijkt gretig naar Petra die verder leest*)

PETRA: ... Jullie waren altijd zo'n voorbeeldig gezin, ondanks de rare fratsen van Freddy

FERDINAND: (*Gelaten*) Ferdinand.....

PETRA: ... Met jullie lieve kinderen vormden jullie toch een fijn gezin en dat is dus ook mijn voorwaarde. Als ik een week bij jullie zou mogen logeren en kijken hoe jullie nog steeds voor elkaar bestemd zijn, ondanks het grillige karakter van Philip..

FERDINAND: pffff, ja nu weten we het wel hoor. Hoeveel namen zijn er met een F?
FERDINAND!! En ik ben niet grillig! Ouwe seniele tante dat je er bent!

PETRA: dan zal ik daarna besluiten al mijn geld aan jullie na te laten. Ik hoop dat jullie me niet zullen teleurstellen, want anders gaan de vijf miljoen Euro gewoon naar het Wereld Natuur Fonds. Ik heb een taxi laten regelen op Schiphol, dus dat spaart jullie weer een rit uit. Als ik niks meer verneem neem ik aan dat ik op 12 juli welkom ben. Ik verwacht een schone logeerkamer, een dienstbode en ontbijt op bed. Je moet er wat voor over hebben, voor dat geld. Met vriendelijke groeten, Mevrouw A. Nijenroode-Berghensteyn.

FERDINAND: 12 juli, dan mogen we wel opschieten.

PETRA: Dat is vandaag al pap...

FERDINAND: Wat? Hoe kan dat nou!? Gisteren was het nog....

PETRA: 11 juli..... woensdag 11 juli. Je ligt al een week te rotten op de bank. Vind je het gek dat je geen besef van tijd meer hebt?

FERDINAND: Maar....dat is dus vandaag. Ze komt vandaag. Hoe kan dat nu? Waarom is die brief zo laat? En ...oh nee..... Marie-Claire! Ze verwacht natuurlijk je moeder hier. Oh mijn God, waar is je moeder, ze moet meteen hierheen komen!

PETRA: Die is al weken weg pa, dat weet je zelf ook wel.

FERDINAND: Daar gaan mijn miljoenen. (*Hij grijpt weer naar zijn hoofd en zakt in op de bank*) Oh oh oh, mijn arme, lieve hoofd. Hoe gaan we dit nu oplossen? Ze komt vandaag al en het is een zwijnenstal zonder vrouw des huizes, zonder liefdevol gezin. Wat moeten we doen!?

PETRA: (*nuchter en wijs*) Ik zal allereerst maar eens een keer onder de douche gaan, dat helpt sowieso. En voor mij is dat ook veel prettiger. (*ze wappert weer met haar handen voor haar gezicht en trekt haar neus op*).

FERDINAND: Maar Petra, begrijp je het dan niet? Ik moet een gezin vormen! Zonder Marie-Claire, zonder je moeder die me weken geleden heeft verlaten en me alleen maar dreigbrieven stuurt via haar dure advocaat! Ik kan die miljoenen wel schudden! Hoe kom ik in godsnaam zo snel aan een vrouw!?

De zijdeur naar de keuken zwaait open en Annie, de buurvrouw komt naar binnen met een emmer en schoonmaakspullen.

ANNIE: *(zeer luidruchtig en plat pratend)* JOEHOE!! Zo, kan ik er effe bij? Ik kom het hier eens lekker uitmesten. Om te beginnen die keuken, wat een armoedige bende zeg, overall schillen en klokhuizen en stukken brood. Dat er nog geen ratten zijn mag Joost weten. *(ze kijkt niet naar Petra en Ferdinand, maar speurt alleen maar de kamer rond om te zien wat ze allemaal nog meer kan doen)* En die gordijnen, Gatverderrie man! Daar kan een weeshuis voor drie weken soep van koken. *(ze loopt verder de woonkamer in en ziet niet dat Petra en Ferdinand geheimzinnig naar elkaar kijken en vervolgens weer naar Annie, om daarna weer bevestigend te knikken naar elkaar.)* Wat ruft het hier mensen! Is dat drank? Of kots? Of kots met drank? Tjonge jonge jonge zeg! Wat een ellende, wat een gore bende, wat een.... *(ze kijkt nu om en ziet dat Ferdinand en Petra naast elkaar zijn gaan staan en veelbetekenend naar haar staan te kijken met de armen over elkaar)* wat een.... Wat een.... Ehm... dit vind ik eng... Zit er iets op mijn smoel? *(ze veegt snel over haar gezicht).*

FERDINAND: Nee hoor Annie. Er zit niks op je smoel. Maar wat leuk dat je er bent. Wat een aangename verrassing Annie. Ga zitten Annie. Kopje koffie Annie?

ANNIE: Zeg, hou es op met die enge praat. Je lijkt wel een ouwe kinderlokker. Je wist toch dat ik zou komen?

FERDINAND: Ja je hebt gelijk. Petra zei net ook al dat je vandaag zou komen. Maar eehh, ik wilde je eigenlijk iets vragen Annie. Of liever gezegd, WIJ wilden iets aan je vragen.

Petra en Ferdinand gaan dichterbij elkaar staan en schuifelen op Annie af. Annie wordt ongemakkelijk.

ANNIE: Als dit een huwelijksaanzoek is dan ben ik nu weg hoor! Ben je nou helemaal belatafeld! Ik ben keurig getrouwd. *(ze loopt achteruit)* en mijn man is heel sterk! Met één vuist slaat ie zo ...ehm ... het hele huis aan gort. *(ze kijkt om zich heen)* niet dat dat nog nodig is.... Wat een troep!

FERDINAND: Nee geen huwelijksaanzoek. Maar ik wilde je om een gunst vragen. Ga even zitten. We doen echt niks. Je hoeft je man er niet bij te roepen.

ANNIE: *(gaat voorzichtig zitten)* Nou ok dan, ik luister. Maar o wee als je iets raars probeert. Deze emmer zit vol bleek! Reken maar dat dat lekker uitbijt! Je kan trouwens wel een goede wasbeurt gebruiken!

PETRA: Zie je nou wel pa, het begint nu echt op te vallen.

ANNIE: Op te vallen. Mens, de vogels vallen buiten van jullie dak, zo'n lucht komt er uit je huis! Niet te harden zeg. Gadverdarrrie.

FERDINAND: Ja ja, nu weten we het wel hoor. Twee tegen één! Kunnen jullie wel. Maar goed, luister nou naar wat ik te zeggen heb. Want misschien zit er nog een extraatje in deze maand voor je Annie. *(Annie kijkt ineens heel geïnteresseerd)*

ANNIE: Ik ben één en al oor.

FERDINAND: Vertel jij het Petra.

Petra knikt en gaat naast Annie op de bank zitten.

PETRA: Mijn vader heeft vandaag een brief gekregen. Uit Canada. Van de oudtante van mijn moeder. Mevrouw Nijenroode- Berghensteyn.

ANNIE: (*onderbreekt Petra*) Wat een poep sjieke naam zeg! Zeker van adel. Zeker een barones. Vast zo eentje die d'r neus ophaalt voor mensen als ik, vast iemand die...

PETRA: ...stervende is....

ANNIE: Oh.... Da's minder. Sorry.

PETRA: Het is ok Annie. Maar luister. Ze komt nu naar Nederland om te zien of mijn ouders nog net zo gelukkig zijn als twintig jaar geleden.

ANNIE: Nou, dan kan ze ver zoeken.

FERDINAND: Hou je mond nou eens Annie. Nu komt het grote nieuws namelijk.

ANNIE: Tut tut tut. Meneer krijgt praatjes. Ga nou eerst maar eens lekker in bad en laat dat vuil es van je afweken man. Je ziet er niet....

PETRA: (*onderbreekt Annie*) Ze wil haar erfenis van *eeeh* (*ze kijkt gespannen naar haar vader en besluit te liegen!*) één miljoen Euro aan ons geven.

Er valt een stilte.

ANNIE: Wat?! Eén miljoen? Hoezo dat dan?

FERDINAND: Wij zijn haar enige familie nog blijkbaar, naast een verre neef in Spanje. Maar omdat wij een echt gezin vormen wil ze aan ons het geld schenken.

ANNIE: Een echt gezin? Ik weet niet of je het weet, maar je vrouw is al een maand weg kerel. Daar gaat je miljoen. Wanneer komt die barones?

PETRA: Vandaag al.

ANNIE: Vandaag?! Nou dan mag je wel opschieten. Je ziet er niet uit. Het huis ziet er niet uit. En je hebt geen vrouw. Die eerste twee problemen zijn met wat water en sop wel op te lossen, maar hoe kom je in vredesnaam zo snel aan je vrouw?

Een stilte valt. Ferdinand en Petra kijken veelbetekenend naar Annie. Annie heeft eerst niks door maar wordt dan ineens heel ongemakkelijk. Ze staat op van de bank.

ANNIE: Oh nee. Ammenooitniet! Je denkt toch niet dat ik... dat ik ...

FERDINAND: Mijn vrouw wil spelen....

PETRA: Mijn moeder....

FERDINAND: Voor een weekje.

ANNIE: Nooit van mijn leven! Jullie zijn gek! Ik ben keurig getrouwd! Ik ga toch niet net doen alsof ik Marie-Claire ben? De hele week in haar kleren lopen zeker voor ...voor...

PETRA en FERDINAND samen: Voor één miljoen Euro.

FERDINAND: En tien duizend euro voor jou!

Weer valt er een stilte.

ANNIE: Eh... wat voor maat heeft die vrouw?

PETRA: Volgens mij hebben jullie hetzelfde postuur dus dat moet wel goed komen. Kom anders mee naar boven Annie. De kleren van mijn moeder liggen er nog. Evenals wat van haar pruiken.'Voor iedere outfit een ander kapsel' zei ze altijd.

ANNIE: Maar dat ziet die barones toch meteen? Ik zie er heel anders uit!

FERDINAND: Ze is al in geen 20 jaar meer in Nederland geweest en bovendien is ze half blind, dat heeft mijn vrouw wel eens gezegd. Als je een beetje hoog en netter praat dan moet het goed komen.

ANNIE: (*denkt even na*) Nee, sorry. Ik kan het echt niet. Ik ... ik durf het niet... Ik ben getrouwd. Ik...nee sorry.

Annie loopt de kamer uit. Ferdinand en Petra kijken elkaar geschrokken aan.

FERDINAND: Dit loopt mis Petra. Wat nu?

PETRA: Ik weet het niet pa. Moeten we haar nog over proberen te halen denk je?

FERDINAND: Ik weet het niet, we kunnen het proberen. Ik weet het anders ook niet.

Ferdinand en Petra lopen samen de kamer uit.

TWEEDE BEDRIJF

De bel klinkt vanuit de hal. Niemand is echter aanwezig om de deur open te doen. De bel gaat een tweede maal en nu zien we een oudere vrouw door het raam kijken met een stuurse blik. Dan loopt ze weer weg. Ferdinand en Petra komen de kamer ingelopen vanuit de keuken. Ze kijken niet echt blij.

FERDINAND: Ik snap er niks van. Ze rende toch de tuin in? Hoe kan ze nu ineens verdwenen zijn?

PETRA: Ik weet het niet. Maar ik vond het ook al zo vreemd dat er niemand open deed. Haar man is toch altijd thuis op donderdag?

De bel gaat en Ferdinand en Petra schrikken zich wild. Ferdinand loopt naar het raam en kijkt stiekem door de gordijnen. Hij schrikt.

FERDINAND: Oh nee.... Ze is er al!

PETRA: Wie?

FERDINAND: Die seniele ouwe blinde barones! Oh mijn God, wat moet ik doen. Waar is Marie Claire! Waar is mijn vrouw. Oh nee, ik ben verloren.

Ferdinand valt op zijn knieën voor de bank en begint te huilen. De bel gaat voor een vierde maal.

PETRA: Kom op pa. Naar boven jij en ga je wassen! Ik laat haar wel binnen en zeg dat ma even weg is. Boodschappen doen of zo. Daarna loop ik wel naar de burens om Annie alsnog over proberen te halen. Nu niet de moed opgeven pa!

FERDINAND: *(staat langzaam op en sloft naar de deur)* Laat maar Petra. Het is voorbij. Ik blijf mijn leven lang een arme stinkende boer.

De bel gaat weer, nu dreigender en langer dan voorheen.

PETRA: Schiet nou op pa! Er is nog niks verloren. Ga je nu gewoon even wassen en omkleden. Ik houd haar wel bezig.

Ferdinand kijkt ineens met een veelbetekenend gezicht achterom naar Petra.

FERDINAND: Wat zie je daar precies?

PETRA: Dat ik haar bezig zal houden.

FERDINAND: Nee nee, daarvoor, wat zei je daarvoor.

PETRA: Eh... dat je je moest wassen en om moest kleden. Hoezo?

FERDINAND: Ik heb ineens een briljant idee. Laat haar maar binnen. Ik zie je zo!

Hij loopt de kamer uit en Petra haalt haar schouders op. Dan gaat de bel opnieuw. Heel lang en dreigend. Petra veegt heel snel even wat kruimels van de tafel, klopt de kussens op en legt wat dingen recht, dan loopt ze de kamer uit. Er klinken stemmen vanuit de gang.

Stem ADELHEID: Zo, eindelijk. Ik had het al bijna opgegeven. Ik was al een half uur aan het bellen. Jij bent de dienstbode?

Stem PETRA: Nee nee, ik ben uw nichtje Petra. De eeh, de dienstbode is even boodschappen doen. Maar komt u binnen. Is dit uw koffer?

Petra komt binnen met een grote koffer. Ze wordt gevolgd door een oudere vrouw met een zonnebril op. Ze loopt met een stok, maar ziet er verder keurig verzorgd uit. Een echte vrouw van stand.

ADELHEID: Nee, dat is de koffer van de paus nou goed! Natuurlijk is dat mijn koffer. Buiten staan er nog 5. De taxichauffeur had blijkbaar haast. Wilde niet verder dan het hek. Vreselijke type. Puh! Zo, dus hier wonen jullie nog steeds?

Adelheid doet haar handschoenen uit en draait zich met haar rug naar Petra, die niet snapt wat haar oudtante aan het doen is.

ADELHEID: Zeg, moet ik nu ook zo lang staan wachten tot mijn jas wordt aangenomen of hoe zit dat. Leren jullie nog wel manieren op school Patricia?

PETRA: Petra heet ik mevrouw. Neemt u me niet kwalijk, komt u maar met uw jas. Ik zal hem in de hal hangen.

Petra loopt naar de hal en komt snel weer terug zonder jas.

ADELHEID: Dat is eigenlijk het werk van een dienstbode natuurlijk. Maar je woont nog thuis neem ik aan? Geen man, kinderen? Hond? Eigen optrekje?

PETRA: Eh, jawel hoor, maar ik ben hier om mijn vader, ik bedoel mijn ouders een beetje te helpen met ...met het huishouden.

ADELHEID: Met het huishouden? Jullie hebben toch een dienstbode daarvoor? Wat is dat nu weer?

PETRA: Ik bedoel met eh...de administratie! Ja, brieven enzo, en rekeningen en u weet wel, administratie.

ADELHEID: Nou, in Canada hebben we daar gewoon een accountant voor. Wat een armoede hier zeg. Vreselijk. Maar goed, laat me je eens bekijken Paula. Ik heb je voor het laatst gezien toen je nog een kleuter was.

PETRA: Petra heet ik mevrouw, Petra.

ADELHEID: Ach ja... het begint toch met een P? Waar maak je je druk om kind. Laat me je gezicht eens voelen. Ik zie niet meer zo goed.

Petra loopt wat ongemakkelijk naar Adelheid en steekt haar gezicht wat naar voren. Adelheid voelt aan haar gezicht en schouders.

ADELHEID: Oh... wat grappig.

PETRA: Wat?

ADELHEID: In Canada hebben ze daar gewoon plastische chirurgie voor. Voor zo'n neus. *(Petra kijkt wat geërgerd)* En daar hebben we ook goede kappers. Haarstylisten noemen we dat. Moet je eens proberen Patty.

PETRA: Het is Petra tante, Petra van Bruggen.

ADELHEID: Ach ja.... Je moeder was altijd gek op van die ordinaire namen. Je moet het haar maar niet kwalijk nemen. Waar is ze eigenlijk?

PETRA: Nou... daar zegt u me iets. Tja... eehm. Volgens mij is ze boodschappen doen.

ADELHEID: Wat?! Nou ja zeg. Samen met de dienstbode? Wat luguber!

PETRA: Ik bedoel, winkelen! Shoppen. Ze wilde een mooie jurk voor aankomend weekend kopen.

ADELHEID: Maar ze wist toch dat ik zou komen? Wat een vreselijk koud en naar ontvangstcomité hier in Nederland. En je vader dan? Fred?

PETRA: U bedoelt Ferdinand. Die is werken mevrouw.

ADELHEID: Ach ja, moet ook gebeuren he. Nou, kom op meid. Voor jou is er ook werk aan de winkel.

PETRA: Hoe bedoelt u?

ADELHEID: Meisje lief... er staan nog vijf koffers buiten op de stoep. Wil je dat zwerfkinderen er mee vandoor gaan? Hup hup. Vort. Haal ze binnen Pamela.

PETRA: Petra!

ADELHEID: Wie?

Petra haalt haar schouders op en loopt zuchtend de kamer uit. Adelheid loopt een beetje rond en haalt haar vinger langs wat meubels en kijkt dan met een vies gezicht naar de stof op haar vingertoppen. Dan gaat achter haar de deur open en Ferdinand komt binnen. Hij is gekleed in een jurk van zijn vrouw, compleet meteen blouse en een sjaaltje. Hij heeft een pruik op. Enthousiast loopt hij op Adelheid af.

FERDINAND*(met verdraaide en hoge vrouwenstem):* Tante Adelheid! Mijn lievelingstante! Wat heerlijk om u weer eens te zien na al die tijd!

Adelheid draait zich om en kijkt een beetje ongemakkelijk de kamer in. Ze ziet het allemaal niet zo goed meer.

ADELHEID: Ehm... sorry?

FERDINAND: Ik ben het tante. Marie-Claire! Uw nichtje!

ADELHEID: oh sorry, ik zie het allemaal niet zo goed meer. Maar kind lief, wat ben je gegroeid.

FERDINAND: Ja ja, veel te veel stampot gegeten. Met veel spekjes enzo.

ADELHEID: Maar je lijkt ook wel een stuk langer, of vergis ik me nu?

FERDINAND: Welnee tante! U bent waarschijnlijk wat gekrompen. Kom in mijn armen!

Ferdinand loopt op Adelheid af en omhelst haar. Adelheid ruikt aan de jurk van Ferdinand.

ADELHEID: Je hebt nog steeds die goedkope parfum ruik ik. Nu herken ik je weer. Sorry hoor. Ik heb staar aan beide ogen en kan moeilijk meer dingen herkennen.

FERDINAND: Maar dat geeft toch helemaal niks? We gaan u deze week helemaal in de watten leggen hoor, Ferdinand en ik. En onze dochter Petra natuurlijk. Heb je haar al ontmoet?

ADELHEID: Ja, ze is even buiten, met mijn koffers. Ik heb er zes bij me.

FERDINAND: Zes? Jeetje, hoe lang bent u van plan te blijven hahaha. Het was toch maar voor een week? *(fluistert)* Hoop ik.

ADELHEID: Ja klopt, een week. Dan hoop ik voldoende gezien te hebben om mijn beslissing te maken.

FERDINAND: Oh ja... *(op gedempte toon)* de erfenis. Gaat u zitten lieve tante. Wilt u koffie?

ADELHEID: Nou, ik wilde me eerst eigenlijk even opfrissen in mijn kamer.

Ferdinand schrikt en duwt Adelheid in de bank.

FERDINAND: U kunt nog niet naar boven!!

ADELHEID: Zeg doe eens rustig, waarom niet?

FERDINAND: Nou, eehn, ik heb net koffie laten zetten door onze dienstbode. Gaat u toch lekker even zitten. Wij brengen de koffers eerst wel naar boven.

ADELHEID: Maar de dienstbode is toch boodschappen doen? Dat zei je dochter net.

Op dat moment komt Petra met twee zware koffers de kamer binnen. Ze ziet haar vader in haar moeders kleren en laat de koffers van schrik vallen.

FERDINAND: ooooh, daar heb je dochterlief net! Hoe gaat het met jou dan? Zal ik je even helpen met de koffers?

Ferdinand loopt snel op Petra af en begint te fluisteren.

FERDINAND: Ik weet wat je denkt, maar ze heeft niks door nog! Laat mij maar die koffers doen, dan kan jij snel even koffie inschenken. Er zit vast nog wel wat in de thermoskan.

PETRA: Pa, ben je gek geworden? Dit kan toch niet!?

ADELHEID: Wat zeggen jullie allemaal? Ik versta er niks van hier.

FERDINAND: Oh! Niks hoor. Petra verzorgt even de koffie. Ik ben bezig met uw koffers. Maakt u zich het maar gemakkelijk hoor. Vlug Petra! Anders wordt de koffie koud.

Petra kijkt verbaasd naar haar vader, terwijl die met de koffers de kamer uitloopt om ze naar boven te brengen. Dan haalt ze diep adem en loopt naar de keuken om koffie te halen.

PETRA: De koffie komt eraan hoor tante Adelheid. Ik ben zo terug.

ADELHEID: Dat is goed hoor kindje, ik wacht wel. Na 12 uur vliegen kan dit er ook nog wel bij.

Petra kijkt vuil naar Adelheid en loopt de kamer uit naar de keuken. Adelheid zit op de bank en kijkt wat om zich heen. Ze glijdt met haar handen door de kussens van de bank en vind er iets. Ze haalt het tevoorschijn. Het is een grote onderbroek van Ferdinand. Ze vouwt hem open en kijkt er naar. Petra komt binnen en schikt. Ze zet snel de koffie neer en trekt de onderbroek uit de handen van haar tante.

PETRA: Oh daar is ie dus. De dienstbode was hem al kwijt. Ze wilde gaan strijken boven maar had nog even wat tv gekeken hier. Stom he... nou gelukkig heeft u hem gevonden. Ik vouw hem straks wel op en leg hem in de kast. Koffie?

ADELHEID: Een dienstbode die tv kijkt tijdens het werk. Het moet niet gekker worden.

Dan zwaait de deur open van de keuken en Annie staat in de deuropening. Ze heeft precies dezelfde jurk en blouse aan als Ferdinand, met dezelfde sjaal en pruik. Ze probeert netjes te lopen en te praten.

ANNIE (praat deftig en hoog): Tante Adelheid! Wat heerlijk om u weer te zien. Wat is dat toch lang geleden!

Ze loopt op Adelheid af en let niet op de wilde armbewegingen van Petra die haar tegen probeert te houden en haar iets duidelijk probeert te maken. Annie omhelst Adelheid.

ADELHEID: Maar eeh... ik heb je net toch al gezien? Je was de koffers boven aan het brengen. Hoe kom je nu ineens weer daar vandaan?

ANNIE: *(kijkt verschrikt)* Nou... is dat zo? Eehm? Ja... ik ben wat vergeetachtig geloof ik. Ik ben per ongeluk buitenom gelopen. Gek mens ben ik toch he? Ik ga wel even verder met die koffers dan.

Annie loopt naar Petra achter de bank. Adelheid blijft een beetje verbaasd zitten en neemt verward een slok. Annie en Petra beginnen te fluisteren.

ANNIE: Ik ben van gedachten veranderd... Voor tienduizend euro doe ik alles! Maar, wat hoor ik nou? Is je moeder er toch?

PETRA: Nee dat niet. Niet echt bedoel ik dan.

ANNIE: Wat bedoel je dan?

De deur naar de gang gaat open en Ferdinand komt binnen in de kleren van zijn vrouw. Annie kan een kreet bijna niet onderdrukken en slaat een hand voor haar mond. Ze hebben precies dezelfde kleren aan.

FERDINAND: Zoooo! De koffers zijn boven hoor. Ik heb uw kamer helemaal....
(Ferdinand ziet Annie en schrikt) Oeps.

ADELHEID: Wat krijgen we nou? Ben je nu al klaar met die koffers? Ben je aan de drugs of zo? Typisch Nederland natuurlijk.

Adelheid probeert zich om te draaien en Petra en Ferdinand duwen Annie achter de bank, zodat Adelheid niet kan zien dat er twee Marie-Clairs zijn.

ADELHEID: Zeg, is er nog iemand? Wat is dit voor een huishouden. Ik zweer toch dat ik wat hoorde....Hallo?!

Achter de bank is het nu een getrek en geduw van jewelste. Petra en Ferdinand proberen Annie nog steeds naar beneden te drukken, maar Annie vindt het allemaal maar niks en probeert steeds omhoog te komen.

ADELHEID: Wat is hier aan de hand. Wat zijn jullie achter me aan het doen?

PETRA: Niks tante Adelheid. Mijn moeder struikelde en ik probeer haar nu omhoog te helpen.

Links en rechts van Adelheid komen vanachter de bank twee hoofden vandaan; eentje van Ferdinand, de ander van Annie. Ze zien er verformfaaid uit en hun pruiken zitten scheef.

FERDINAND: *(met hoge stem)* Zo, hier ben ik weer hoor. Ik struikelde over het tapijt. Ha ha ha, wat een drama toch....

ANNIE: *(eveneens met hoge stem)* Nou, maar gelukkig ben ik nog heel. Alleen een blauwe knie.

ADELHEID: *(helemaal in de war)* Nou ja zeg, ik hoor nu een soort echo, stereo van twee kanten. Wat zat er in hemelsnaam in die koffie? Ik raak lichtelijk in paniek hier.

Ferdinand trekt Annie nu mee richting de keuken. Ze sribbelt wat tegen maar gaat dan toch mee. Petra ontfermt zich over Adelheid.

PETRA: Het was gewone koffie hoor, van Douwe Egberts. Misschien heeft u last van een jetlag?

ADELHEID: Kindje, ik heb al vaker gevlogen in mijn leven hoor. En nog nooit heb ik stemmen gehoord die van twee kanten kwamen. Er is gewoon iets raars met dit huis, ik zweer het je. Maar goed, waar is je moeder nu weer.

PETRA: Die zijn even in de keuken tante.

Ferdinand en Annie steken hun hoofden uit de keukendeur en luisteren mee. Petra ziet het en gebaart dat ze stil moeten zijn.

ADELHEID: Zijn? Is dat de taal van de jongeren tegenwoordig? Je bent toch geen indiaan?

PETRA: Nee tante, ik bedoel ze is even naar de keuken. Maar ik hoorde de dienstbode ook thuiskomen. Die is ook in de keuken.

Ferdinand lijkt een idee te hebben en sleurt Annie nu mee naar de woonkamer. Ze sluipen achter de bank, terwijl Petra haar best probeert te doen om Adelheid niks te laten merken.

PETRA: eehm... kijk tante, heeft u deze tafel al gezien? Echt Victoriaans. Daar houdt u toch zo van.

Adelheid drukt haar neus zoveel mogelijk tegen de tafel aan om hem goed te bekijken. Ze snuift wat. Ondertussen sluipen Ferdinand en Annie achter de bank langs, verder naar de andere deur, die naar de gang. Ferdinand fluistert iets in het oor van Petra en Petra knikt instemmend. Dan lopen Ferdinand en Annie de kamer uit.

ADELHEID: Ik weet niet wie je dat heeft verteld kindje lief, maar dit is gewoon doodordinair steigerhout. Niks waard. Wat een armoe.

PETRA: Ach wat jammer nu. Mijn ouders hebben er heel veel voor betaald ben ik bang.

ADELHEID: Vette pech meisje, vette pech. Nou, kom, ik zal me eens gaan opfrissen boven en wat gaan rusten op mijn kamer.

PETRA: *(schrikt)* Ehm, nou dat kon nog niet hoor.

ADELHEID: Wat is dat nu weer? Hoezo niet. Ik wacht al veel te lang nu.

PETRA: Nou, de dienstbode is nog boven bezig met uw kamer. Dus dat duurt nog wel even.

ADELHEID: En zojuist was ze nog in de keuken met je moeder. Hoe kan dat nu toch weer?

PETRA: Eeehm, ik zag haar net buitenom gaan. Via de tuin. Het schone beddengoed komt rechtstreeks van onze zonovergoten tuin, waar het lekker heeft kunnen drogen. We willen alleen het beste voor u tante, snapt u?

ADELHEID: Nou, vooruit dan maar. Ik wacht wel weer. Kan ik dan misschien even met je moeder praten in de keuken?

Adelheid staat op en maakt aanstalten om naar de keuken te lopen. Petra houdt haar tegen.

PETRA: Stop! Eeehm...er... er zit iets in uw haar!

ADELHEID: Oh mijn grote goedheid. Wat is het? Een Hollandse kakkerlak? Een vlo? Een insect?

Ferdinand, nog steeds in de kleren van zijn vrouw en zijn pruik weer goed op komt de woonkamer binnen. Hij ziet dat Petra bezig is met het kapsel van Adelheid en probeert naar haar te seinen. Petra ziet het en gebaart dat hij richting de keuken moet lopen. Dan grijpt ze het kapsel van Adelheid en begint te zoeken.

ADELHEID: Wat is het? Zeg het me? Ik krijg haast een toeval hier.

PETRA: Ik denk dat het een nachtvlindertje is tante. Wacht maar, dan haal ik het eruit.

Ferdinand sluipt richting de keuken en verdwijnt achter de deur. Petra doet net alsof ze iets heeft gevonden in het kapsel van Adelheid en houdt het triomfantelijk in de lucht.

PETRA: Hebbes!

ADELHEID: laat me eens zien wat was het nu?

PETRA: *(doet net alsof ze iets weg ziet vliegen)* Och, wat jammer nu, hij vliegt weer weg. Het was inderdaad iets van een vlindertje.

ADELHEID: Wat een nare ontvangst hier zeg in Holland. Slappe koffie, insecten in mijn coiffure, mijn kamer niet op tijd klaar, rare geluiden achter me. Ik begin me af te vragen of ik er wel goed aan heb gedaan hier te komen.

FERDINAND: *(zwaait de keukendeur open)* Maar natuurlijk lievelingstante! Natuurlijk heeft u er goed aan gedaan. We hadden u alleen niet zo vroeg verwacht. Dat is alles. Maar nogmaals welkom hoor! Uw koffers zijn boven en uw kamer is

Annie komt vanuit de gang naar binnen. Ze heeft een Frans dienstmeisjespakje aan, compleet met schort en hoofdkapje.

ANNIE: ... zo goed als schoon en klaar voor gebruik!

Iedereen kijkt richting Annie. Petra begint een klein beetje te giechelen. Annie voelt zich duidelijk wat ongemakkelijk in haar nieuwe kleding.

ADELHEID: En wie hebben we hier?

ANNIE: *(stapt naar voren en maakt een soort kniebuiging)* Ik ben Antoinette, uw dienstbode mevrouw. *(Annie probeert deftig te praten, maar bakt er niet veel van).*

ADELHEID: Ach gut, ben je dan toch eindelijk tevoorschijn gekropen? Nou laat me mijn kamer dan maar zien. Ik ben toe aan wat rust. Kom Antoinette. Show me the way.

ANNIE: watte?

ADELHEID: Show me the way.... Wijs me de weg. Dat is Engels. Kom kom, fort fort!

Adelheid en Annie lopen samen de kamer uit. Annie kijkt nog een beetje bozig achterom, maar loopt dan toch weg.

FERDINAND: poehee dat was op het nippertje zeg.

PETRA: Op het nippertje? Het is een grote ramp. Wat doe jij in godsnaam met mama's kleren?!!

FERDINAND: Tja... als je moeder er niet is dan moeten we haar maar namaken. Ik vond nog wat kleren en pruiken boven in de kast.

PETRA: Ja dat snap ik, maar wat wil je hiermee nu precies bereiken?

FERDINAND: Snap je het dan niet? We krijgen alleen maar die erfenis als we een gelukkig gezin vormen. Gelukkig en compleet. Ik speel gewoon je moeder en je vader te gelijk. Simpel.

PETRA: Dat houd je toch niet vol pa! Ze komt er vast achter...en dan zijn we nog verder van huis.

FERDINAND: Ach wat... ze is seniel en half blind. Wat kan er nu mis gaan?

De deur gaat open en Annie komt binnen in haar dienstmeisjespakje. Ze kijkt verschrikt.

ANNIE: mensen het loopt nu al mis.....

PETRA: Zie je wel ik zei toch al!

FERDINAND: Doe jij nou eens rustig! Vertel het eens Annie, wat is er mis?

ANNIE: dat mens liep dus pardoes je slaapkamer in en zag maar 1 kussen op het bed. Meteen een heel verhaal over echtelijke ruzie en gescheiden van tafel en bed. Blablabla.

FERDINAND: *(schrikt)* oh nee, ik had hem op slot moeten doen. Wat heb je gezegd?

ANNIE: Ja, dat jij altijd zonder kussen sliep, beter voor je nek enzo. Ik wist het ook niet hoor.

Ferdinand omhelst Annie en geeft haar een kus.

ANNIE: Zeg kijk je uit voor mijn hoofdkapje! Het moet nog een week mee geloof ik.

FERDINAND: Nou Annie, ik vind het geweldig dat je dit voor ons wil doen hoor.

ANNIE: en voor een deel van de winst!! Als ik 's avonds maar naar huis mag! Ik heb nog een vent te voeden thuis.

FERDINAND: Ja natuurlijk, dat moet geen probleem zijn.

PETRA: Nou pa, ik hoop dat je weet wat je doet. Ik schrok me een ongeluk toen ik ineens twee mama's zag. Bijna eng gewoon.

FERDINAND: Ja dat hadden we inderdaad een beetje beter kunnen afstemmen Annie.

ANNIE: wel ja! Geef mij maar weer de schuld. Eerst mij bedreigen hier op de bank en onder druk zetten dat ik mijn huwelijk op het spel moet zetten en vervolgens als een mislukte travestiet mij hier de les gaan staan lezen. Je mag blij zijn met zo'n buurvrouw als ik!

PETRA: Hou nou eens op met dat gekibbel mensen. Straks hoort tante Adelheid het nog. We hebben nu gelukkig even rust.

FERDINAND: Je hebt gelijk dochterlief. Maar goed, wat is het volgende plan? Het is dat ze half blind is, maar hoe krijgen we haar zover dat we allemaal gelukkig en blij zijn hier in huis?

PETRA: Dat komt wel goed. We zeggen gewoon dat jij aan het werk bent en dat mama veel avonden naar cursus moet ofzo. Dan kan je 's avonds gewoon als jezelf in huis rond lopen.

Ferdinand gaat een beetje komisch en ongemakkelijk op de bank zitten. Zijn jurk zit raar en hij weet niet hoe hij met zijn benen over elkaar moet gaan zitten. Hij stuntelt nogal. Annie en Petra schieten in de lach.

ANNIE: Zo, dan weet je ook eens hoe het is om jezelf iedere dag in een panty te hijsen en hoge hakken te dragen, en een laag make-up op te hebben. Welkom in onze wereld!

FERDINAND: Ja ja, ik heb veel respect voor jullie hoor. Maak je maar geen zorgen.

ANNIE: Nou, dat werd dan eens tijd!

PETRA: Stil nou eens! Straks gaat het mis! Maar goed pa, denk je dat je de hele dag zo rond kan lopen?

ANNIE: Straks wil dan mens nog gaan winkelen met je. De burens zien je al aankomen hahaha. Wedden dat die vrouw van de bakker meteen de krant belt?

FERDINAND: Daar heb je wel een punt eigenlijk. Wat doen we als ze met me op pad wil?

ANNIE: Een zak over je kop!

FERDINAND: Zeg Annie, heb jij niet iets te doen in de keuken? Eten klaarmaken of zo? Jij zit net zo goed als ik in hetzelfde schuitje. Wij allemaal!

PETRA: We moeten er gewoon voor zorgen dat het hier thuis gewoon heel erg leuk en gezellig is. Zo leuk dat tante Adelheid geen moment naar buiten wil.

ANNIE: wat wil je doen dan? Sjoelen of zo? Nee, dat is leuk! De hele week lang, iedere dag.

Petra en Ferdinand kijken nu streng naar Annie. Annie begrijpt het en loopt nors richting de keuken.

ANNIE: Ok ok, ik begrijp het al. Ik trek me wel weer terug. Antoinette gaat aardappels schillen.

Petra en Ferdinand kijken hoe Annie de keuken ingaat en beginnen dan weer met elkaar te praten.

FERDINAND: Misschien kan jij wel gewoon met haar de stad in. Ook leuk toch?

PETRA: Pa, ze is vreselijk. Ze onthoudt mijn naam niet en ze is kattig.

FERDINAND: Mijn naam heeft ze al in geen 30 jaar onthouden, dus dat is niks nieuws. Maar om dit plan te laten slagen moeten we allemaal meewerken. Anders kunnen we dat geld wel vergeten.

Annie steekt haar hoofd uit de keukendeur.

ANNIE: Zeg, moet er nog iets deftigs op tafel komen voor dat mens of kan ik gewoon gebakken aardappelen met spruitjes maken? Met een beetje jus....

Ferdinand en Petra kijken elkaar moedeloos aan.

PETRA: Ik ga wel helpen in de keuken pa, verzin jij ondertussen iets leuks om binnen te doen.

FERDINAND: Ja maar wat dan?

PETRA: Weet ik veel, borduren of zo? Of pak een breiwerkje....

Petra verdwijnt de keuken in en Ferdinand blijft nerveus achter. Hij begint wat rond te lopen en te zoeken naar iets wat hij kan doen.

FERDINAND: Een breiwerk? Borduren? Ik ben toch geen wijf? *(hij kijkt in de spiegel en schrikt hard)* wow! Oh ja...toch wel. Eehm... tja...wat kan ik nou eens doen? Hebben we nog iets van wol in huis?

Ferdinand begint onder de bank te zoeken naar een breiwerkje of wat wol en kruipt op zijn knieën over de grond. Achter hem komt Adelheid de kamer binnen en ziet hem over de grond sluipen. Ze kijkt met haar armen over elkaar toe. Ferdinand mompelt een beetje geërgerd omdat hij niks kan vinden.

FERDINAND: Waar kan dat ding nou toch zijn?

ADELHEID: Marie-Claire! Wat ben je in vredesnaam aan het doen!?

Ferdinand schrikt op en gilt het uit. Hij heeft een onderbroek in zijn hand, die onder de bank vandaan komt.

FERDINAND: Ooooooh! U laat me schrikken. (*hoge stem*). Ik had u niet gezien.

ADELHEID: Ik weet wel wat hier aan de hand is. Mij leidt je niet om de tuin!

Ferdinand kijkt schuldig en betrapt.

FERDINAND: (*met zijn normale stem, maar wel zachtjes*) Sorry tante Adelheid, ik kan het u uitleggen. Ik heb inderdaad de kleren van mijn.....

ADELHEID: Ongedierte!

FERDINAND: Wat?

ADELHEID: Kakkerlakken!!

FERDINAND: Nou nou, je kunt veel van me zeggen, maar dit vind ik toch een beetje te ver...

ADELHEID: Ik dacht er al eentje te zien toen ik net binnenkwam.

FERDINAND: Sorry dat we niet eerlijk..... huh? Pardon? Wat bedoelt u?

ADELHEID: Ontken het maar niet. Je was naar ongedierte aan het speuren onder de bank. Wat een onhygiënische bedoening hier zeg! Typisch Hollands. Had je dat niet allemaal kunnen uitroeien voordat ik hier kwam. Nu durf ik vannacht niet in dat bed te slapen. Bah!

FERDINAND: (*duidelijk opgelucht en zijn stem weer omhoog*) oooh! Bedoelt u dat? Maar nee tante, het is niet wat u denkt! We hebben helemaal geen last van ongedierte hier in huis. Integendeel. Het is nog nooit zo schoon geweest.

hij ziet dat hij aan het zwaaien is met zijn eigen onderbroek en schrikt ervan. Snel verstopt hij hem achter zijn rug. Adelheid heeft niets gezien.

ADELHEID: Wat was je dan aan het zoeken Marie-Claire? Zo ordinair op je knieën. Je bent toch geen werkster!

FERDINAND: Nee nee. Eeehm, ik was naar mijn breiwerkje aan het zoeken. Ik dacht kom, laten we gezellig een middagje gaan borduren. Is het niet enig?

ADELHEID: Dat is nu eens een heerlijk plan, Marie-Claire. Ik heb zelf ook nog wat borduurwerk bij me in één van mijn zeven koffers. Ik ga me even opfrissen en dan duik ik de koffer in. Ik bedoel, dan zoek ik mijn breiwerk op. Heerlijk, wat een enig idee! Ik zie je straks. Oh trouwens, ik heb de voordeur even open gezet hoor. Kan het wat luchten hier. Het rook een beetje muffig namelijk. *(ze verdwijnt de gang op)*

FERDINAND: *(praat haar na)* 'het rook een beetje muffig hier' ... tsss heb je je zelf al eens geroken! Stoffig mens! Maar goed.... Een borduurwerk. Potverdikkie, dat moet hier toch ergens liggen. Liefs iets wat al af is, want ik kan er natuurlijk niks van.

Ferdinand begint weer te kruipen en onder kussens en stoelen te zoeken. Achter hem komt een man binnen en kijkt argwanend naar Ferdinand die in een jurk over de vloer kruipt.

MAN: Ferdinand? Ben jij het?

Ferdinand schrikt op en durft niet achterom te kijken.

FERDINAND: Eehm...nee hoor. Ik ben het, Marie-Claire. U vergist zich. Maar ...hoe komt u eigenlijk binnen.

MAN: De voordeur stond open. Maar, ik dacht dat Marie-Claire je had verlaten Ferdinand. Wat doe je daar in godsnaam op de grond in een jurk?

FERDINAND: *(durft nog steeds niet om te kijken)* Nou.... Het zit zo. Ik eeh. Tja..... nou... goh... Maar...wie bent u eigenlijk.

MAN: Ik ben je baas. Ik zou langs komen vandaag, weet je nog? Om te kijken of je je baan nog terug zou krijgen.

Ferdinand springt op en doet zijn pruik af. Hij schaamt zich dood.

FERDINAND: Baas! Hallo dan! Eehm... jaaa....u zult wel denken. Wat doen mijn personeel op de vloer...

MAN: In een jurk....

FERDINAND: In een jurk....

MAN: Met een pruik op....

FERDINAND: Met een pruik op.....

MAN: Ik ben benieuwd. Zo ken ik je helemaal niet Ferdinand.

FERDINAND: Nee, dat begrijp ik. Maar eeh.... Het is allemaal onderdeel van mijn therapie weet u.

MAN: Therapie?

FERDINAND: Ja, om vrouwen wat beter te leren begrijpen. Snapt u?

MAN: Niet echt nee, leg uit.

FERDINAND: Nou, het zit zo. Ik moest van mijn therapeut in de huid van een vrouw kruipen. Ik was altijd een beetje vrouwonvriendelijk....

MAN: Een beetje? Dat was de reden dat we je ontslagen hebben Ferdinand! Je vrouwelijke collega's hadden geklaagd over je.

FERDINAND: Juist ja. En daarom moest ik me inleven.... Dus ik dacht.... Dat kan ik het beste letterlijk en figuurlijk doen. Dus ik heb de stoute schoenen aangetrokken. En eh, de jurk van mijn vrouw..... dus.... Zodoende.....

MAN: Ferdinand.....

FERDINAND: Ja meneer de directeur...

MAN: Ik weet niet wat ik moet zeggen...

FERDINAND: Dat kan ik me voorstellen meneer de directeur.

MAN: Maar ik heb grote bewondering voor je inzet. (Ferdinand kijkt verbaasd en verheugd op). Dit had niemand kunnen bedenken, dat je zo ver zou gaan.

FERDINAND: Ik ook niet meneer de directeur...

MAN: Dit moet je veel moed hebben gekost en ik ben onder de indruk. Als je zover wil gaan om je visie op vrouwen te wijzigen dan kan ik alleen maar zeggen.... Petje af. Of pruik af in jouw geval hahaha.

De man slaat Ferdinand op zijn schouders en lacht. Ferdinand lacht als een boer met kiespijn mee.

MAN: Ferdinand, of moet ik je nu Frederique noemen hahaha. Ik ga meteen terug naar kantoor om de papieren in orde te maken. Welkom terug in ons bedrijf. Ze zullen trots op je zijn.

FERDINAND: Oh wat geweldig! Dank u wel meneer de directeur! Maar ik hoop niet dat u....

MAN: Wees maar niet bang kerel. Ik houd mijn mond wel dicht op de zaak. Ga jij nou maar je nagels lakken. Dan zie ik je volgende week maandag wel weer! Dag mevrouw van Bruggen!

De man loopt lachend de kamer uit en Ferdinand kijkt een beetje schaapachtig in het rond.

FERDINAND: Zo, dat hebben we ook weer gehad.... Dat viel in ieder geval mee. Nu nog een borduurwerk. *(Hij loopt de kamer uit.)*

DERDE BEDRIJF

Het is stil in de kamer. De keukendeur gaat een klein stukje open en Annie steekt haar hoofd naar binnen vanuit de keuken. Ze kijkt om zich heen.

ANNIE: Meneer Ferdinand..... Joehoe! Buurman! Hallo? Ik had nog kalfsmedaillons nodig voor het diner van vanavond, dus Petra is even boodschappen gaan doen. Hallo, is daar iemand? Buurmannetje! Nou, mooi is dat. Iedereen weg.

Annie loopt naar de bank en gaat zitten. Ze pakt de brief van Adelheid van de tafel en begint te lezen. Lekker onderuitgezakt.

ANNIE: pfff.... Hoeksteen van de samenleving. Nou ze zijn erg gelukkig samen hoor...als ze elkaar niet zien hahaha. *(ze leest verder. Dan worden haar ogen groter)* Wat!! Vijf miljoen!? De schoft! Ik wist het! En mij een beetje in een apenpakje hijsen voor maar tien duizend euro! Ik wil minstens een ton!

Adelheid is ondertussen de kamer binnen gekomen en heeft de laatste woorden gehoord.

ADELHEID: Tut tut tut, vind je dat niet te veel op jaarbasis meisje? Je bent tenslotte maar een dienstbode. En dat ligt maar een beetje lui op de bank te hangen in plaats van eten te koken of schoon te maken.

Annie is zich rot geschrokken en springt van de bank af. Ze houdt de brief achter haar rug.

ANNIE: Mevrouw de Barones van Bergenroode tot Nijenstijnflups. Ik had u helemaal niet gezien.

ADELHEID: Nijenroode Berghenstyen is het, dom wicht. Waarom lag je zo lui op de bank? Heb je niets beters te doen?

ANNIE: *(probeert weer netjes te praten, maar het slaat nergens op)* Nou, ziet u... ik moet even wachten op de kalfsmedaillons. Petra is ze even gaan halen bij de speciaalzaak.

ADELHEID: Is dat niet jouw taak, kind?

ANNIE: Eh, ja op zich wel, maar ik moest ook nog wat opruimen hier en de aardappels in de gaten houden en zo.

ADELHEID: Nou, waar wacht je dan op? Go to the kitchen!

ANNIE: Watte?

ADELHEID: Go to the kitchen. Ga naar de keuken. Dat is Engels. Hup hup, fort fort. Ik ga ondertussen even lekker in de tuin zitten met een boekje. Heb je Marie Claire al gezien? Ze zou samen met me gaan borduren. Zeg haar maar dat ik in de tuin zit. En jij.... Aan de slag!

ANNIE: *(maakt een rare buiging)* Ja mevrouw de Barones.

Adelheid loopt de kamer uit via de keuken en Annie haalt opgelucht adem. Ze haalt de brief weer tevoorschijn en leest nog even na. Ferdinand komt binnen met een half afgemaakt borduurwerk. Nog steeds in de kleren van zijn vrouw.

ANNIE: Zo, daar heb je de boef!

FERDINAND: Zeg, wat heb jij nu weer?

ANNIE: *(laat de brief zien)* Dit heb ik! *(Ferdinand schrikt)* Dus dat mens is vijf miljoen waard!? En jullie wilden mij afschepen met tienduizend? Een ton moet ik hebben, anders loop ik nu naar buiten en vertel haar de waarheid!

FERDINAND: Nee! Niet doen! Je hebt gelijk lieve Annie. We hadden het gewoon moeten vertellen aan je. Vergeef me. Ik wist niet wat ik deed. Ik ben al zo in paniek vandaag.

Ferdinand gaat huilerig op de bank zitten met zijn handen in het haar, zijn pruik staat scheef.

FERDINAND: Alles gaat mis, ik heb een ladder in mijn panty, mijn lippenstift geeft af en mijn pruik jeukt. En mijn baas heeft me uitgelachen. Ik zie het niet meer zitten. Wat moet ik nou nog doen?

Annie gaat achter hem staan en houdt haar hand op.

ANNIE: Nou, simpel. Om te beginnen een ton geven. Anders trek ik je pruik eraf en voer ik hem aan de hond van de achterburen! Dan ben je nog verder van huis. Ik sta voor lul in dit pakkie en mijn man is naar zijn moeder omdat hij denkt dat ik vreemd ga met jou. Dus!

FERDINAND: Van mijn part krijg je drie ton. Als je ons hier maar doorheen weet te slepen. Ik heb het niet meer. Ik moet nu nog gaan borduren ook.

ANNIE: Heel simpel. Je pakt een naald en een draad en je steekt wat van beneden naar boven. Dan lijkt het al snel iets. Kom op, ze is toch blind. Afgesproken? Drie ton!

FERDINAND: *(Geeft Annie een hand)* Afgesproken...

ANNIE: Zet het anders maar op papier met een handtekening eronder. Ik vertrouw niks meer hier in huis.

FERDINAND: *(zucht)* ok, ok, ik maak wel een officieel papier klaar.

Ferdinand staat op en haalt een stuk papier en een pen uit een kastje. Petra komt binnen met een tas.

PETRA: Annie, ik heb ze hoor. Vier prachtige kalfsmedaillons. Zullen we dan maar?

ANNIE: Zo, daar heb je de andere boosdoener. Dus jij dacht me lekker om de tuin te leiden?

PETRA: Pardon? Wat bedoel je?

ANNIE: Tienduizend euro bedoel ik! Van de vijf miljoen!

PETRA: *(schrikt)* eehm...ja... nou.... Het zit zo.

ANNIE: Laat maar kind. Ik heb net al gedreigd de pruik van je vader op te eten als ik geen ton kreeg. En nu krijg ik er drie. Hij gaat het nu op papier zetten.

FERDINAND: Sorry Petra, ik kon geen kant meer op. Ik was bang dat ze het zou verraden.

PETRA: Nou, vooruit dan. Maar geen cent meer!

ANNIE: Zeg wat ben jij ineens inhalig. Ik loop erbij als een mislukte sneeuwwitje, wordt behandeld als Assepoester en voel me zo alleen als roodkapje. Weet je wel hoe ik me voel? Ik doe het allemaal voor jullie hoor.

FERDINAND: En voor drie ton....

ANNIE: en terecht!

PETRA: je hebt gelijk. Het spijt me Annie, echt. Ik hoop dat je nog wel een beetje zin hebt om samen met mij het diner te verzorgen. Kom je mee? Kopje thee papa? *(Ferdinand knikt en Petra neemt Annie mee naar de keuken.)*

PETRA: maar vertel eens, wilde je nu echt papa's pruik op eten?

ANNIE: nee joh, ik niet. De hond van de buren. *(ze verdwijnen samen de keuken in)*

Ferdinand loopt naar de bank en gaat zitten. Hij schrijft wat op een stuk papier en denkt steeds even na. Achter hem gaat de deur open en Marie-Claire zelf komt binnen. Ze kijkt verbaasd naar haar man, die in haar kleren op de bank zit. Ferdinand ziet niks, hij krabt wat aan zijn panty, doet ongemakkelijk en probeert zijn pruik goed te houden. Annie komt binnen met een kopje thee.

ANNIE: Alsjeblieft buurman, je the... *(ze ziet Marie Claire, slaakt een kreet en laat het kopje vallen)..... eeeeEEE!*

Einde zichtversie